

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KELLY HUNTER
Rubės flirto klubas

9,99 Lt / 2,89 EUR 2014 rugšėjis–spalis

Vestai
Knygute.lt

Kelly Hunter
(Keli Hanter)

RUBĖS FLIRTO KLUBAS

Keturių knygų serija
"*Vestai*"
Pirma knyga

Versta iš Kelly Hunter,
Flirting With Intent, 2012
© Kelly Hunter, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Liubovė Solovjova, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-03-0224-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Kalėdos – tai besaikė komercija ir prekyba. Kalėdos – tai susitikimas su šeima, kuris kartais virsta farsu.

O jei dar pridėsite plačiai atvertą piniginę ir neoninę šviesose skendintį miestą, tai Honkonge praleistos Kalėdos atmintyje išliks amžinai. Rubė Magvair, mergina, gimusi gyventi prabangoje ir jau daugiau nei šešerius metus apsistojusi Honkonge, tai žinojo ne iš nuogirdų. Tai reiškia, kad ji net miegodama turi organizuoti pačias nuostabiausias Kalėdas vieno iš žymiausių Honkongo investuotojų vaikams.

Išvyka į Honkongo Disneilendą arba į Jūros parką. Holografinis Kalėdų medis arba net trys. Tiek daug dovanų, kad vaikai nė nežinotų, ką su jomis daryti, beprotiškas kalėdinių žibintų ir netikrų žiemos stebuklų derinys, o jei dar į puotą *atvyktų* Kalėdų Senelis, tuomet, galbūt, ir jų žavus, gražus, nepaprastai svarbus tėvas pasirodytų ir juos pradžiugintų dalyvaudamas šventėje.

Tik reikalas tas, kad visi Vesto vaikai dabar jau suaugę ir, sprendžiant iš informacijos, kurią pateikė asmeninis Raselo Vesto sekreto-

rius, nuotrupų, nepanašu, kad vyresnysis Raselo sūnus dalyvaus, pirmagimė duktė sveikta po sunkių sužeidimų, kita duktė – geniali atsiskyrėlė, o ketvirtas vaikas – dar vienas sūnus – yra arba kriminalinio pasaulio autoritetas, arba žavingas švaistūnas, arba Džeimsas Bondas.

Taigi nėra prasmės juos vežti į Disneilendą.

Rubė senovines marmurines Raselo Vesto mansardos menes išpuošė įvairiausiai kvailiausiai aukščiausios klasės daiktais, kokius tik sugebėjo rasti. Tikromis baltomis orchidėjomis – *tikromis*. Šilkinėmis puansetijomis. Smailėjančiomis baltomis žvakėmis, kurias taip ir knieti uždegti, o į dengtą stiklinį baseiną prileido dar daugiau storų auksinių žuvelių. Baseinas buvo po laiptais,ėjo išilgai atriiaus sienos, galiausiai pasiekė nedidelę terasą ant stogo viršaus – čia viešpatavo paukščiai giesmininkai. Visam šiam paveikslui tetrūko bambukinio narvo su naminiu svirpliuku. Jei Australijoje gimęs Raselas Vestas laikytų naminį svirplį, tai būtų tikrų tikriausia kultūrinė asimiliacija.

Jau gruodžio dvidešimt antroji, rytoj atvyks trys jaunesnieji Vesto vaikai. Jie ras nepriekaištingai sutvarkytus kambarius, keisčiausio-

se vietose išdėliotus šventinius akcentus ir, jei tik panorės papietauti, viename iš pagrindinių Honkongo restoranų jiems yra rezervuotos vietos.

Juk Rubė ne namų šeimininkė ar virėja, nors kartais, eidama dabartinės pareigas, nuklysta ir į šią teritoriją. Ji pati norėtų manyti, kad yra atstovė ryšiams su visuomene – ši darbo vieta specialiai jai buvo sukurta daugiausia iš gailėsčio, tačiau ji kiek įmanydama stengėsi būti naudinga, ir jai buvo labai malonu, kai Raselas pasakė, jog jos paslaugos yra labai vertingos.

Ji rašė Raselui kalbas labdaros vakarėliams, glaustai jį informuodavo apie pasikeitimus Honkongo elito padangėje ir, iš esmės, viską darė taip, kad jis, sukdamasis socialinėje plotmėje, patirtų kuo mažiau streso, o pats bendravimas būtų kuo naudingesnis.

Vienas iš paskutiniųjų iššūkių Rubei buvo bendrovės darbuotojų vaikams nupirkti dovanas – tai ji darė su nepaprastu malonumu. Be to, dabar Raselas turi pačią naujausią savo darbuotojų sutuoktinių ir vaikų vardų, gimimo datų ir pomėgių duomenų bazę. Rubė net parengė tokią pat Raselo pagrindinių verslo partnerių žmonių ir vaikų duomenų bazę. Tik neaišku, ar jis *pasinaudos* šia informacija.

Reikia prižiūrėti, kad finansus išmanantis žmogus kreiptų dėmesį į tokius mažus dalykus, kurie Honkonge padeda palaikyti tvirtus partnerystės santykius.

O dėl dovanų pirkimo jo *paties* vaikams... Nesvarbu, ar jie genijai, ar sužeistieji, ar dykaduoniai, ar prapuolėliai – tai taip pat yra Rubės pareiga, kuriai atlikti ji turi beveik dvidešimt keturias valandas. Raselas net nenustatė kainų limitu, leido pačiai nuspręsti, kokios dovanos galėtų pradžiuginti jo vaikus.

– Nė menkiausios užuominos, – pati sau sumurmėjo Rubė, ant spintelės viršaus mestelėjo gazuoto mineralinio vandens dėžę ir atidarė stiklines duris į terasą. – Negerai, – terasoje ji paėmė porą plonų guminių pirštinių ir nuėjo prie aptvaro su paukščiais.

Šiems mažiems Rytų giesmininkams buvo skirti ne maži bambukiniai narveliai, o didelis voljeras, einantis išilgai kiemo sienos; jame buvo medžių šakų, įvairių augalų, perinimo ir lesinimo zonos bei laikraščiais išklota ištraukiamoji paklotė, kurią Rubė tvarkė kiekvieną dieną. Vakarietiška, tikrai vakarietiška, tuo daugelis Raselo pažįstamų labai stebisi, tačiau paukščiai maloniai gieda, o Rubei ir jos darbaviui malonu matyti juos linksmus.

- Turėtų būti taisyklė, nurodanti tėvui *pačiam* pirkti Kalėdų dovanas savo vaikams, - pasakė ji skraidantiems mažiems paukšteliams, kurie, norėdami ją pasveikinti, kabinosi į narvą. - Kodėl tvyro tokia įtampa?

- Neturiu jokio supratimo, - iš virtuvės pasigirdo nustebejęs vyriškas balsas. Rubė apsidairė, pamačiusi nuostabų vaizdą plačiai atmerkė akis. Terasos tarpduryje stovėjo nepažįstamas - juodais blizgančiais plaukais, mėlynomis akimis, beveik nuogas, tik baltutėlis rankšluostis juosė jo klubus ir buvo tvirtai prigludęs prie raumeningų vyro šlaunų. Nuoga krūtinė, įspūdingi pečiai. Ne kiekvieną dieną mansardoje, pažymėtoje šešiasdešimt pirmuoju numeriu, gali pamatyti tokį vaizdą.

- Kas Jūs toks? - paklausė Rubė atsitiesdama, rankoje tvirtai laikydama susuktą nešvarių laikraščių ritinėlį.

- Aš apie tą patį galvoju, - sumurmėjo vyras ir taip nusišypsojo, kad Rubės protas pradėjo šėlioti ir kitas dalykas, apie kurį ji pagalvojo, kad tai iš tikrųjų galėjo būti vienas iš Raselo sūnų.

- Esu Raselo Vesto visuomeninė organizatorė, - atsakė ji, kiek įmanydama stengėsi nekreipti dėmesio į tingią vyro šypseną. - O Jūs

greičiausiai būsite vienas iš jo sūnų. Klausimas – kuris? – ji leido sau dar kartą nužvelgti nuostabų jo kūną. – Vieno iš Jūsų laukiau atvykstant rytoj. Kito visai nelaukiau.

– Galbūt esu baseinus prižiūrintis vaikinai.

– Taip, net neabejoju, kad būtumėte puikiausias prižiūrėtojas, deja, čia nėra baseino, – Rubė ir toliau tyrinėjo nepažįstamąjį. – Tikrai galiu atskirti misijos išvargintą specialiosios žvalgybos agentą nuo neatsakingo nenaudėlio, tačiau žinote ką? – Rubė papurtė galvą. – Galite būti kuris nors iš jų.

– Dar niekada neteko girdėti taip meistriškai į komplimentą įvynioto įžeidimo, – sumurmėjo vyras ir toliau velnišku žvilgsniu žiūrėjo į merginą. – Neapleiskite šio įgūdžio.

– O Jūs greičiausiai esate Deimonas, – spėjo mergina. – Jauniausias Raselo sūnus.

Rubė įmetė suteptus laikraščius į mulčiui skirtą pintinę, nusimovė pirštines ir prisimindama geras manieras ištiesė ranką.

– Esu Rubė Magvair. Vietoje Jūsų tėvo rūpinuosi Kalėdų šventėmis.

– Matau, – Deimono Vesto rankos paspaudimas buvo geras. Tvirtas, tačiau ne per daugiausiai. Vyras puikiai žinojo turįs daug jėgos.

- Ir kaip sekasi?

- Pusėtinai, - pasakė ji ir atitraukė ranką. - Jūsų seserys atskris rytoj po pietų. Gaila, kad iš Jūsų brolio neturiu jokių žinių.

Rubė pamatė, kaip švariai nuskustu vyro veidu perbėjo šešėlis. Ji pati buvo vienintelis vaikas šeimoje, bet turėjo daugybę įbrolių, įseserių, kurių buvo linkusi vengti. Šeima - ne jos stiprioji pusė, ir ji visiškai nenorėjo būti įtraukta į Vestų šeimos nelaimes.

- Numanau, kad įsikūrėte gerai? - name buvo koks pustuzinis miegamųjų su atskirais vonios kambariais. - Juk esate čia buvęs, tiesa? Jums nereikia visko aprodyti?

- Ne, nereikia.

- Kavos? - Rubė patraukė link nuostabios virtuvės iš nerūdijančio plieno ir stiklo, praustu-
vėje nusiplovė rankas. - Arbatos? Šalto gėrimo? Manau, džiną gerti dar per anksti, tačiau ką gali žinoti.

- Džinui per anksti, - pasakė Deimonas ir nuėjo prie kitos bufeto pusės. - Neatsisakyčiau kavos. Jei galima pasirinkti - espresso.

- Galima.

- Taigi... Rube. Ar tu čia gyveni? - šiek tiek nerūpestingai paklausė vyras. Mergina nustatė

kavos virimo aparatą ir iš spintelės paėmė puodelį.

- Vargu. Niekas čia negyvena, na, nebent Jūsų tėvas retkarčiais čia miega arba linksminasi. Šeriu žuvis ir paukščius, laistau augalus, iš cheminės valyklos paimu Jūsų tėvo drabužius, pripildau šaldytuvą maisto, organizuoju namų priežiūrą ir sodo darbus, paruošiu namus svečių priėmimui.

- Ar tai visą laiką ir darei?

- Ne. Kitame gyvenime buvau teisės studijas baigusi mergina, dirbau korporacinės teisės sistemoje, tačiau viskas žlugo, kai mano tėvas, investicijų bankininkas, buvo nuteistas kalėti, bet pabėgo į Kaimanų salas. Tai buvo geras sprendimas. Kalėjimai čia ne patys geriausi, - Rubė atidarė spintelę ir paėmė indą su cukrumi. - Cukraus?

- Esi Hario Magvairo duktė?

- Pričiupai, - ji pastatė indą priešais vyrą ir pasilenkė į priekį, alkūnes padėjo ant bufeto, stebėjosi, kodėl taip norėjo paliesti šį vyrą. - Niekada nemaniau, kad esi iš tų, kurie skaito finansams skirtus laikraščių puslapius.

- Brangioji, tavo tėtušis pasigriebė aštuonis šimtus septyniasdešimt du milijonus dolerių ir

dingo lyg į vandenį – apie tai buvo rašoma ne tik finansinėse skiltyse. Jis tikrai yra kriminalinė žvaigždė, – Deimonas palenkė galvą – mergina šį gestą suprato kaip nenoromis išreikštą susižavėjimą. – Taigi kur jis dabar?

– Deimonai, tai aštuonių šimtų septyniasdešimt dviejų milijonų vertės klausimas. Tiesą pasakius, neturiu nė menkiausio supratimo.

– Nebuvote artimi?

– Buvome, – Rubė nukreipė dėmesį į blizgų stalviršį ir išpyškino tiesą. – Šeimoje buvome dviese. Tėtis ir aš, nebuvo jokios nesibaigiančios daugybės auklių, liokajų, virėjų ir korepetitorių. Aš dievinau žemę, kuria jis vaikščiojo. Dabar ne.

– Nes jis pažeidė įstatymą? O gal dėl to, kad tavo paliko? – švelniai paklausė Deimonas Vestas, ir mergina jame daugiau nebematė žavaus švaistūno. Dabar tai buvo vyras, puikiai išmanantis tamsiuosius žmogaus sielos užkaborius. Rodos, jis buvo tas, kuris kuo puikiausiai jautėsi prietemoje.

– Deimonai, įstatymas – slidus dalykas.

– Taip, – vyras pasilenkė per bufetą, tarytum norėdamas atsidurti arčiau merginos.

Nors ir sunku buvo atitraukti žvilgsnį nuo jo

lūpų, tačiau Rubei tai pavyko. Jo akyse atspindėjo stipri, bet tingi įtampa ir svarstymas, ar viskas pasibaigs miegamajame, ar ne, buvo sunku tuo nesimėgauti. Ši moteris galbūt su-
tiktų.

- Ar esi ką nors šiandien suplanavęs? - paklausė Rubė, nes pakeisti pokalbio temą tapo tiesiog būtina.

- Ką siūlai?

- Na, nežinau. Tu. Aš, - vyras visą dėmesį sutelkė į merginą. - Eisime pirkti kalėdinių dovanų tavo seserims.

Jis netikėtai atsitraukė, o Rubė plačiai ir šiltai nusišypsojo.

- Pričiupau, - sušnibždėjo ji, šiek tiek pasilenkė į priekį, o po to nususuko prie kavos virimo aparato paimti Deimono kavos ir nustatė aparatą norėdama sau pasidaryti silpnesnės.

- Negi iš tikrųjų manai, kad galiu pasiūlyti ką nors nepadoraus vienintelio vyro Honkonge, kuris mane įdarbino, nepaprastai mylimam sūnui? Patikėk manimi, nesu tokia nutrūktgalvė.

- Ne taip jau jis mane ir dievina.

- Taip, Deimonai, dievina. Kad tai suprastumei, tau tereikia pasiklausyti, kaip tėvas apie

tave kalba: tuomet jo balse gali išgirsti meilę, jaudulį, pasididžiavimą ir pagarbą. Turėčiau prisipažinti – daugelis tėvų apie vaikus kalba su meile, jausmingai, tačiau pagarbiai... Faktas, kad vienas iš įtakingiausių pasaulio verslininkų gerbia *tave*... Vis galvoju, ką esi tokio padaręs, kad tai užsitarnavai.

- Ir toliau galvok, - sumurmėjo vyras. - Su-teiksiu tau galimybę nuolat lavinti savo puikų protą. O dėl kalėdinių dovanų pirkimo esu priverstas pasakyti *taip*. Duok man penkias minutes apsirengti.

- Gera mintis. Neskubėk. Šiaip ar taip, visiems darbams čia užbaigti man reikės penkiolikos minučių, - Rubė per bufetą stumtelėjo jam labai stiprios kavos puodelį, o Deimonas Vestas, jį imdamas, pirštais lyg netyčia brūkštelėjo per merginos pirštus. Šį kartą prisilietimas sukėlė geismą, kuris nuvilnijo oda, Rubė staiga atitraukė ranką, susiraukė. *Velniai griebtu*, kas čia buvo?

Tai buvo retorinis klausimas, nes mergina puikiai žinojo, kas yra geismas, buvo patyrusi, kaip jis gelia, suvokė ir tai, kad jis gali sukelti chaosą....